

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 142/2012-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. O., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na oboznámenie s povahou a dôvodmi obvinenia v jazyku, ktorému rozumie, a práva na tlmočníka podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 T 116/2009 z 22. marca 2011 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 70/2011 zo 7. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť R. O. o d m i e t a .
2. Sťažovateľovi R. O. náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2012 (po doplnení 9. mája 2012) doručená sťažnosť R. O., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na oboznámenie s povahou a dôvodmi obvinenia v jazyku, ktorému rozumie, a práva na tlmočníka podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 116/2009 z 22. marca 2011 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 70/2011 zo 7. júna 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 116/2009 z 22. marca 2011 bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 70/2011 zo 7. júna 2011 tak, že zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu *vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu, ochrannom opatrení a ochrannom dohľade*, pričom mu uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu desať rokov, ochranné protitoxikologické liečenie ambulantnou formou a ochranný dohľad na dobu jedného roka.

V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil názor, že rozhodnutie krajského súdu je v tomto smere nelogické, pretože je nemožné, aby po vykonaní trestu odňatia slobody a následnom vyhostení vykonávali slovenské orgány nad ním dohľad, keď sa už nebude nachádzať na území Slovenskej republiky, ale na území iného štátu.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj zbytočné prieskumy v súvislosti s doručovaním rozhodnutia krajského súdu. Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu mu aj napriek viacerým urgenciám nebol napadnutý rozsudok krajského súdu doručený. Podľa jeho vyjadrenia jeho právnomu zástupcovi bol tento rozsudok doručený až 12. marca 2012. Sťažovateľ vyslovil názor, že od vyhlásenia rozsudku krajského súdu (7. júna 2011) uplynulo už niekoľko mesiacov a že vzniknutý stav nezodpovedá obsahu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nedoručením písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu, resp. doručením tohto rozsudku jeho právnomu zástupcovi až po deviatich mesiacoch od jeho vyhlásenia došlo podľa názoru sťažovateľa aj k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože za danej situácie nemohol pokračovať v uplatňovaní svojich práv a podať dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd neprijal mnohé jeho podstatné argumenty dôležité pre konanie, ktoré súvisia s jeho právom na obhajobu a s právom na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru, ako aj so základným právom na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4 ústavy a ktoré zároveň súvisia so zásadami zakotvenými § 2 ods. 7 a 20 Trestného poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa bolo jeho právo na obhajobu porušené už v rámci prípravného konania, ďalej na hlavnom pojednávaní v konaní pred okresným súdom, ale aj v rámci odvolacieho konania vedeného na krajskom súde. Sťažovateľ tvrdil, že ako osobe obvinenej z trestného činu mu počas celého konania nebolo umožnené vyjadrovať sa v materinskom jazyku zvanom IGBO a taktiež nebol zabezpečený tlmočník znály tohto jazyka, ale do konania bol pribratý tlmočník anglického jazyka. Sťažovateľ argumentoval tým, že v anglickom jazyku nebol spôsobilý porozumieť podstate trestného konania ani

obvineniu, ktoré bolo proti nemu vznesené, ani obžalobe. Sťažovateľ súčasne dodal, že v inom ako materinskom jazyku IGBO nebol schopný porozumieť konaniu v takom rozsahu, aby si uvedomoval jeho dôležitosť a prípadné následky, a z tohto dôvodu sa ani nemohol účinne brániť. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domnieva, že jeho práva garantované právnym poriadkom Slovenskej republiky, ako aj medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná, boli závažným spôsobom porušené, čo mu znemožnilo, aby porozumel priebehu trestného konania, vyjadril sa k relevantným skutočnostiam, účinne sa obhajoval, a teda aby bola jeho vec prejednaná v zmysle práva účastníka na spravodlivý súdny proces.

Okrem toho sťažovateľ namietal, že v priebehu trestného konania ani orgány činné v trestnom konaní, ani súdy dôsledne neskúmali naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, ktorý mu bol kladený za vinu, a krajský súd sa podľa neho nevysporiadal s poľahčujúcou okolnosťou, že konania sa dopustil pod vplyvom hrozby, nátlaku a obavy o svoj život [§ 36 písm. f) Trestného zákona]. Podľa jeho názoru sa krajský súd nevysporiadal ani s ďalšou poľahčujúcou okolnosťou, že tento čin bol spáchaný odvracajúc útok alebo iné nebezpečenstvo alebo konajúc za okolností, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu, ale konal bez toho, že by boli celkom splnené podmienky nutnej obrany, krajnej núdze, výkonu práva a povinnosti alebo súhlasu poškodeného, oprávneného použitia zbrane, dovoleného rizika alebo plnenia úloh agenta [§ 36 písm. i) Trestného zákona].

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 116/2009 z 22. marca 2011 a postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 70/2011 zo 7. júna 2011 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a e) dohovoru, ako aj „§ 2 ods. 7 a 20 zák. č. 301/2005 Z. z. (Trestný poriadok)“; napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 161,75 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 116/2009 z 22. marca 2011, ústavný súd sa riadil princípom subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje

hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Z uvedeného vyplýva, že na preskúmanie prvostupňového rozhodnutia a postupu bol v prvom rade povolaný krajský (odvolací) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v danej veci. Odvolávajúci sa na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 70/2011 zo 7. júna 2011.

V tejto súvislosti sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na obhajobu tým, že mu v rámci konania nebolo umožnené vyjadrovať sa v materinskom jazyku IGBO, ale do konania bol pribratý tlmočník anglického jazyka, v dôsledku čoho celkom nerozumel zmyslu konania, a preto sa ani nemohol účinne brániť. Okrem toho sťažovateľ krajskému súdu vytýkal, že nezohľadnil ani ďalšie dôležité skutočnosti týkajúce sa preukázania subjektívnej stránky trestného činu a poľahčujúcich okolností.

Aj v tomto smere bol pre ústavný súd kľúčový princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Tento princíp teda znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 504/2011).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd zistil, že proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 15. júna 2012 dovolanie, a to predovšetkým z dôvodu zásadného porušenia práva na obhajobu, ako aj z ďalších dôvodov. Porovnaním obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu a obsahu dovolania dospel ústavný súd k záveru, že obe podania sú založené na totožnej argumentácii.

Podľa zistení ústavného súdu o podanom dovolaní nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ svoje námietky uplatnil v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v dovolaní, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože

o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému (odvolaciemu) súdu rozhodovať najvyšší (dovolací) súd. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 369/2011), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v okolnostiach daného prípadu musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa situácia, ak najvyšší súd dovolanie odmietne pre nesplnenie dovolacích dôvodov. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) konštatuje, že sťažovateľovi bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského (odvolacieho) súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľ k dispozícii už iba možnosť podať sťažnosť na ústavnom súde v súvislosti s týmto rozhodnutím za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ súčasne namietal priet'ahy v konaní okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s nedoručením rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To 70/2011 zo 7. júna 2011 jemu a jeho právnenému zástupcovi v primeranej lehote.

Podľa zistení ústavného súdu krajský súd predmetný rozsudok vyhlásil 7. júna 2011, v priebehu pár dní bol tento rozsudok písomne vyhotovený a 15. júna 2011 ho krajský súd zaslal súdu prvého stupňa na jeho doručenie procesným stranám. Súd prvého stupňa doručil rozsudok odvolacieho súdu právnenému zástupcovi sťažovateľa 12. marca 2012 a sťažovateľovi 30. mája 2012.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že od vyhlásenia rozsudku krajského súdu (7. júna 2011) do jeho doručenia sťažovateľovi (30. mája 2012) uplynula doba takmer jedného roka. Ústavný súd je toho názoru, že v priebehu tohto obdobia mal sťažovateľ možnosť podniknúť kroky a využiť právne prostriedky na účely efektívneho bránenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pod ochranu ktorého je potrebné subsumovať aj včasné doručenie rozhodnutia, opakovane žiadal doručiť rozhodnutie, ale nevyužil účinný právny prostriedok nápravy.

Účinným právnym prostriedkom nápravy v súvislosti s námietskou zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní je podanie sťažnosti podľa § 55 Trestného poriadku. Z tohto zákonného ustanovenia plynie aj všeobecným súdom povinnosť zaobchádzať s osobami zúčastnenými na úkone tak, ako to vyžaduje účel trestného konania; vždy sa musí rešpektovať ich dôstojnosť a ich ústavou zaručené základné práva a slobody. Ak je dôvodný predpoklad, že došlo k priet'ahom v príprave prejednaní veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k priet'ahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoli'vek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu. V takýchto prípadoch môže na základe sťažnosti za zákonom ustanovených podmienok vykonať nápravu priamo súd, ktorého sa sťažnosť týka. V ostatných prípadoch o sťažnosti

rozhoduje senát nadriadeného súdu, ktorý môže sťažnosť zamietnuť alebo ju uznať za opodstatnenú a určiť primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii podľa príslušného zákona, alebo ak preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu síce viacerými podaniami urgoval doručenie rozhodnutia krajského súdu, ale nie spôsobom, ktorý predpokladá § 55 Trestného poriadku.

Ústavný súd zastáva názor, že povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv (napr. III. ÚS 44/03).

Ústavný súd tvrdí, že v okolnostiach tohto prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti riadne uplatnenej podľa § 55 Trestného poriadku neumožnilo v danej veci účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností s poukazom na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre neprípustnosť.

Ústavný súd sa zároveň nedomnieva, žeby situácia, ktorá nastala v súvislosti s oneskoreným doručením rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi, mala za následok porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru

ústavného súdu nemožno okolnosti toho prípadu považovať za odmietnutie spravodlivosti, pretože oneskorené doručenie rozhodnutia sťažovateľovi preňho neznamenal existenciu neodvratiteľného právneho následku. Ako už ústavný súd zistil, po doručení rozhodnutia krajského súdu sťažovateľ mohol naďalej podnikáť kroky na ochranu svojich práv, čo sa prejavilo aj podaním dovolania v zákonom ustanovenej lehote. Z tohto pohľadu ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke sťažovateľa o porušení § 2 ods. 7 a 20 Trestného poriadku ústavný súd uvádza, že v zmysle čl. 127 ústavy rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb za predpokladu, že došlo k porušeniu základných práv a slobôd podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy. Ustanovenia § 2 ods. 7 a 20 Trestného poriadku zakotvujúce základné zásady trestného konania síce vychádzajú zo základných práv podľa čl. 47 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak do katalógu základných práv a slobôd nepatria, preto sa ich namietaným porušením ústavný súd nezaoberal.

V ďalšej časti ústavný súd rozhodol o trovách konania, ktoré právny zástupca sťažovateľa vyčíslil v sume 161,75 €.

Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

V danom prípade bol uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 142/2012-11 z 3. apríla 2012 sťažovateľovi ustanovený právny zástupca na účely konania pred ústavným súdom z dôvodu, že na základe sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že v tom čase nejde o bezúspešné uplatnenie námietky porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa.

Keďže priznanie trov konania sa viaže na výsledok konania, t. j. vyslovenie porušenia základných práv a slobôd a ústavný súd k takémuto výsledku nedospel, nepriznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia (obdobne III. ÚS 130/2010, III. ÚS 455/2011).

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012